

Menighedslivet, en Glæde og Velsignelse, der varede til hendes Død.

Hun var nu saaledes, atter i København, underviste og arbejdede videre paa sin Oplysning og Udvikling, og hun var saa heldig, at Frøken *Caroline Hanck* tilbød hende frit Ophold imod at tage sig lidt af de unge Kursuselever, som hun havde i Pension, og som af og til trængte til lidt Hjælp med Lektierne. Det viste sig dog, at Frøken *Futtrup* ikke her fandt de rette Veje: hendes myndige Væsen saarede de unge Pigers Forfængelighed, og de følte sig trykkede af hendes Overlegenhed.

Men hun var ogsaa selv den Gang i en afgjort Gærings-tilstand; hendes stærke Natur kæmpede og brød for at finde frem til Klarhed: At disputere var hendes Liv og Lyst, og Frøken *Hanck* var ikke den, der gik af Vejen for en Dyst: Naar Frøken *Futtrup* gik paa med „Storslæggen“, som man siger paa norsk, førte Frøken *Hanck* en skarpsleben Klinge, og ofte maatte Vaabnene hvile ved en uafgjort Strid, da Frøken *Hanck* mangan Gang maatte sige til hende: „Johanne, nu taler De jo ikke længere for at faa Spørgsmaalet løst, men kun for at faa Ret.“

Men hendes ærlige sanddru Sind, hendes redelige stærke Vilje og hendes varme Hjerte fik Frøken *Hanck* trods alle Udvækster fat paa, og den Gang lagdes Grunden til det inderlige Venskab, som knyttede dem sammen til det sidste.

Medens alle disse Brydninger foregik paa Bunden af hendes Sjæl, gik Aarene med Undervisning og med en stadig tiltagende Bekendtskabskreds, i hvilken hun snart blev Aanden og Livet, saa hun var søgt overalt. Men al denne Beundring trættede hende, hun vilde unddrage sig den og søge at samle sit Sind. Derfor kom det hende som et Tegn fra Himlen, at Pastor *Wesenberg*s søgte en ung Pige, der vilde følge dem til *Færøerne* — som Lærerinde for deres Børn.

Overenskomsten blev snart sluttet til gensidig Tilfredshed, og med frejdigt Mod begyndte hun i 1866 dette betydningsfulde Livsafsnit.

I den stille Præstegaard der oppe paa de fjerne Øer, kastede hun sig nu med Iver over Arbejdet i alle Former. Hun havde en Trang til at arbejde og virke ogsaa legemligt, og skønt Læsning var hendes kæreste Gerning, var hun altid rede til at hjælpe Fru *Wesenberg* saa vel med hendes store huslige Gerning, som med Syning, der ofte her, hvor ingen fremmed Hjælp kunde faas, var overvældende for Husmoderen. Alt, hvad hun udførte, var med den aller største Grundighed, Orden og Samvittighedsfuldhed. Hun var aldrig ledig; under